יו א מיי׳ פ״א מהל' י״ט הלכה כג סמג לאוין עה טוש״ע א״ח סי׳ חקכו סעיף א:

יח ב מיי שם טוש״ע שם

יח ב מיי שם טומיים שם
מעיף ד:
יש ג מיי פייע מכלי שנמ
הלכה כ סמג לאוין סה
מעש"ע א"מ סי שא סעיף לע:
ב ד מיי שם טוש"ע שם
סעיף למ וסי יג סעיף
מעיף למ וסי יג סעיף

:6

ק: בא ה מיי פ"ג מהלי י"ט הלכה יו סמג לאון עה טוש"ע א"ח סי חקי סעיף ד: בב ו מיי פ"ז שם הלכה ח

שיו סעיף ימ. ד ח טור א״ח סימן שלט:

בה ט מיי פ״ח מהלי שנת

בה ט מיי פ״ח מהלי שבת הלכה יד ופכ״א הלכה יז סמג שם טוש״ע א״ח סיי שיט סעיף ט: בו י מיי פ״ח שם ופ״ג מהלכות י״ט הלכה יז

מהנטת ייש הנכה יו סמג שם טושייע שם סעיף טו: בז כ ל מ ג מיי פייח מהלי שבת הלכה יד ופכייא הלכה

י סמג שם טוש"ע שם סעיף י

:61

ם ע מיי׳ פכ״ב שם הלכה

לג טוש"ע שם סעיף יב: במ פ מיי שם סמג שם טוש"ע א"ח סי שטו

:סעיף יג

סעיף יג: ל צ מוש"ע שם סימן שיט סעיף יג: לא ק מוש"ע שם סעיף יד:

הגהות הגר"א

[א] במשנה ומסנוין את היין. נ"ב ללול כמ"ש בגמ' וקאמר

בסודרין לאפוקי משמתה דאסיי נסודרין לאפוקי משמתה דאסיי פסק הרמצ"ם אבל הטור כתב דכ"ש במשמת דמותר וקאמר סודר דמיים בו אסור משא"ר במשמתה מש"ש בנמרא ומים

כו' והרשב"א פירש דקאמר

ביר והרשבים פידש דקחמת סודרין דאפילו עכור מוחר (ועמ"ש רפינו באיח סיי שיט): [2] רש"י בדיה ומנח בברוא דדנא כו' והיין יוצא כו'. נ"ב והיין דווקא יוצא (ושמ"ש רבינו

בל"ח ס"ם שידו:

מוסף רש"י

אסורה בזה (שם) דהדושה אחת

מסולם כהי נשם יקדושם מחת היא ולא הקלו ביו"ע שני של ר"ה אלא לענין מת בלבד (שם בבם. ונותגין ביצה במסנגת של חרדל. ומסנגה כמוכו

לייפות מראיתו (לעיל קלד.).

לתוך המשמרת. שמסננין נה

מוסף תוספות

א. שכופין לישראל לעשות מלאכה וכשהוא יו"ט מניחין אותם. תוס' צילה ו. ד"ה והאידוא. ב. במלאו"ון שמת

אדם אחד ביו"ט שני. מוס׳

בילה ו. ד״ה והסידנת. ג. לפי שיש בזמן הזה יהודים המתעסקים במלאכת

המתעסקים במדאכת השרים. מוס' הלח"ש. T. ביו"ט. מוס' הלח"ש. ה. בתמיה. מרדכי. 1. לגבי

אבנט. מום׳ הרח״ש. ד. ותמיהא

סמג שם טוש"ע שם סי מתוג שט פוש ע שט קר מקלג סעיף ה: בג ז מיי פכ"ג מהלי שבת הלכה ג טוש"ע שם סיי שיד סעיף יה:

יום מוב שני יתעסקו בו ישראל. ונבילה (ד׳ ו.) מסקינן בתר הך מילתא אמר רבינא האידנא דאיכא חברי חיישינן פירושא ולא יתעסקו בו ישראל פן יצוו עליהם חברי לעשות מלאכה ביו"ט כיון שרואין שעושין בשביל מת ומעשה היהב והוליכו מת חוץ לתחום ביו"ט

> וכעם ר"ת אף על ההולכים ברגל בלה סוסים ושמע רבי דטעמו משום דמסיק רבינא האידנא דאיכא חברי ולדידן אע"ג דליכא למיחש יש לאסור כיון דמסיק הכי גסג יש לירא פן יצוו השרים להתעסק במלאכתן ולכתוב מה שהם רולים ושלח להם ר"ת בני בשכר אינם בני תורה בני מליאוז ני (אותה העיר) בני תורה המי: (מותה המיר)

> ציצית חשיבי ולא במלי. שחינס מבוטלין לפי שחשובים הם בעיניו שדעתו ליתן בטלית לילית רביעית כך פי' ר"ח: הא לא חשיבי ובטלי על זה סמך רבי להניח באבנטו רלועות התלויות בו ויש שקושרים בהם בתי שוקים דבטליו דלא חשיבי כולי האי: מאי שנא מהא דתניא בו'. פי׳ דוס"ל כרבי יוסי בר׳ יהודה דאמר מערימין] לעיל בפ׳ כל כתבי (דף קיז:)^ט:

> ס תלא דבישרא בו׳. לא כפירוש הקונטרס דפי׳ בשר מליח שתלו ליבשו דהל"ל הא בפרק מפנין" דמה שייך הכא ועודיא למה מזכיר תלא ועוד מוכח לעיל בפרק מפנין (דף קכת.) דדג מליח נמי חזי לאומלא ועוד דהכא בטלטול איירי ואמרינן לעיל דרב במוקצה לטלטל סבר לה כר"ש ונראה כפי׳ הערוך דמשום תלא נקטיהיב ובלא בשר אלא תלא דבשרא לא ממאים ג ושרי לטלטולי °ושל דגים מאים דוהוי מוקלה מחמת מיאום והשתא אתי שפיר באיסור דתלא כעין כישא דירקא ור' פי' לנו דלתלא דבשרא רגיל להיות בו תורת כלי אבל של דגים לא ולא משום מוהצה מחמת מיאום דלא איירי שמעתין במוקלה מחמת מיאום. מ"ר:

336 אדם יין צלול ומים צלולין לתוך המשמרת בשבת ואינו חושש אבל עכורין לא מיתיבי רבן שמעון בן גמליאל אומר מורד אדם חבית של יין

לכתחילה להדיא בלא הערמה לעבור שם לפני הכל: כותבי' נוסנין מים. בשבת ע"ג שמרים הנחונים במשמרת מבעוד יום: כדי שיצולו. שיהו ללולין לזובט את היין מפני הקמחים שקורים יינ"ש: בסודרין ובכפיפה מלרים. העשויה מלורי דקל: כפיפה. קל: ונוסנין בילה במסנום. שהחרדל נחון בה להסחנן וקולטת את הפסולת ואף הביצה החלמון שלה נוטף ומסחנן עמו והוה ליה לחרדל למראה והחלבון שהוא קשור נשאר למעלה. ורבינו הלוי פירש סינונה של ביצה לחוך תבשיל היא ולא לחוך חרדל ובמסננת של חרדל הוא דשרי משום שינוי ויורד לחוך הקערה שהוא כלי שני ומתלבן התבשיל: אינומלין. פושו"ן: לגין. גדול מכוס וקטן מחבית: גבו' טורד. מערבב: בין **הגחות שנו.** שכל היינות עכורין ושותין אותן בשמריהם הלכך אין כאן תיקון דבלאו הכי משתתי: **שלא יעשה גומא.** מן הסודר בפי הכלי כי עובדא דחול. אי נמי אתי לידי סחיטה: שלא יגביה. הכפיפה מקרקעית (ד) כלי התחתון טפח כמדת אהל: פרונקא. בגד ששוטחין על גיגית יין לכסותה: אפלגא דרובא שרי. דלאו אוהלא הוי: לא ניהדק איניש לינייסא בפומא דרווני דחביםא. כלי חרס קטן שמערין בו יין מחבית לא יתן בפיו קשין וקסמים בחזקה לפי שאין לך מסננת גדולה מזו: **שפו שיכרא**. כל היכא דתני לשון שפוי בנחת הוא והפסולת נשאר בשולי הכלי: **והאיכא נילולות**. קטנות הנישופות באחרונה מתוך הפסולת שקורין בריי״ש

מערימין בכך, ר׳ יוסי בר׳ יהודה אומר מערימין. [וי״ל]. ריטנ״א. ⊓. דהלכתא. ריטנ״א. ט. ומשו״ה פרכינן מינה. ריטנ״א. י. דמייתי

במועד לצורך המועד, שלא לצורך המועד אסור, ופריך עלה מהא ברייתא דשכר, ופרקינן תנאי היא דתניא אין

ולא ידענא אי מלפניה. אם חל י"ט בע"ש ומת בו ביום ומפני שלא יוכלו להתעסק בו למחר התירו לקוברו ע"י עממים: אי מלאחריה. והוא מת בשבת ומפני שנשתהא כבר והיה מסריח התירו: מת ביו"ע ראשון כו'. מת שנשתהא כגון שמת בשבת ולמחר היה יו"ט: מה

שחין כן בבילה. דחין ר"ה שוה לימים טובים של גליות דאילו ר"ה חמיר יו"ט שני דיליה ונולדה בזה אסורה בוה: מתעטף אדם בכילה. שהוא כסדין ומתעטף בה דרך מלבוש: וכסכסיה. רצועות התלויות בה ולא אמרינן הך רצועות לאו לצורך עיטוף נינהו והוה משאוי ההוא שעתא שאין כיסכסין עשויין אלא לנטותה באהל: חייב חטחם. וחילו לח היתה מצויינת כלל לא מיחייב דהא לבושיה הוא. אלמא הציציות הויין לו משאוי הואיל ואינן כמלותו אינן לריכין לה ומן הבגד ממש אינן דליחשבינן כוותיה: השיבי. משום דשל תכלת הן ולח בטלי והוו בה משוי: מערים אדם על המשמרת ביו"ע. לרבנן דאמריי אין תולין את המשמרת ביום טוב ואוהימנא דטעמא לאו משום אהל אלא משום עובדא דחולי מערים ותולה אותה לצורך רמונים דלאו עובדין דחול נינהו ומסנן בה שמרים הואיל ונתלית דהא אמרינן נותנין לתלויה ביו"ט: והוא דתלי בה רמונים. ברישה דמוכח מילתה דמעיקרה לאו לשתרים תלייה: מטיליו. ברשיי"ר בלע"ז: **במועד.** בחולו של מועד: מערים ושותה מן החדש. אלמא בלא שום הוכחה מותר להערים: התם לאו מוכחה מילחה. דמילתה דאיסורא הוא דהרואה אומר לצורך המועד הוא שאין הכל יודעין שיש לו מן הישן. הכא מוכחא מילחא לאיסור דסתם תולה משמרת לשמרים הוא תולה ואי לא יהיב בה רימונים ברישא להלניע בעלמא כי יהיב בה שמרים מוכח דלהכי תלייה: ברא דתומה. ללע של שום: ומנה בברוה דדנת. מקום שיש בו נקב בחבית והייו יולא [ב] נותנו שם בשבת לסתום והוי כמתקן ומערים לכתחילה: ואומר לאלגועיה. להאי ברא דתומא מיכוינא. ועוד עביד אחריתי אזל נאים במברא

כיון שאינה מצוייצת בד' כנפות שלה, אינה חשובה ציצית דמצוה. וכחוטיז דעלמא ביציונים החוצא בה חייב הן חשובין, והיוצא בה חייב חטאת. ופרקינן ציצית לגבי טלית חשיבי ולא בטלי שלב האדם רוצה בקיומן כי בדעתו שיתלה הרביעית וילבשנה, אבל כוסכיא לגבי כילה אינו צריך להן ובטלי [וכן נמי טליתות שלנו שיש להן ד׳ ציציות אפי׳ אי חשבת ׁלהו אינן מצוייצות כהלכתן בטלו אינן מצוייצות כהלכתן בסדו לגבי טליתן. והא דאמר רבה בר בר חנה מערים אדם על המשמרת ביו"ט לחלות בה רמונים ותולה בה שמרים, אליבא דרבנן שאסורין לחלות לכתחילה. ולשמר שהיא אימורא והוא דחלה

בשכר במועד לא מוכחא מילתא, הכא במשמרת מוכחא מילתא דלשמר הוא תולה, ואם תלה בה רמונים אין, ואי לא לא. והא

הלכך כיון דלורבא מרבנן הוא לא

אחמירו עליה דהוא לא אתי למעבד

 מ'נס ו. כב, כ) מנסות כו.
 ע"ש, ג) מו"ק יב:, ד) [גיר'
 הערוך ובקפיפס], ס) לעיל קלד.,
 אם קט., ז) [גיר' הערוך
 רבח, ח) [ע" מוק' ביצה לב: ד"ה מלמטה למעלהן, **ט**) גי׳ הערוך בערך לבת א' לא נהדק איניש לבחא אפומא דרווינחא. איניש לבתא אפומא דכוזינתא, י) [לעיל קלו.], כ) [לעיל קלח.], () כאן יש ערבוב דברים ע"י חסרון נקודות המבדילות ול"ל כדי שינולו. שיהיו ללוליו לזוב: את היין. מפני הקמחים וכו'. ועי' פירש"י להרי"ף, מ) [וע"ע מוס' צילה ו. ד"ה והאידנא], ג) (שייך

לדף קמ:),

הגהות הב"ח (א) גם' לא חשיבי ובטלי אמר (תבה) מו"מ ונ"ב קש"ל ה" אבין: (כ) שם לא ניהדק אינט (כינייתא) מו"מ ונ"ב מ"א צבאתא: (ג) שם ממנא למולם בצבאתא א"ל ר" אחא: (מול בצבאתא א"ל ר" אחא: (ד) רש"י ד"ה שלא ינכיה וכו" מקרקעיתו של כלי: (ה) ד"ה נילולות וכו' לא חשיבי שסודני ומטיל לשכר היה: כדאמרי ומטיד נסכר היה: כדחתרי בב"מ. נ"ב ע"ש דף סה דקחתר רב פפא טרשא דידי שרי מ"ט שכראי לא פסיד ובפסחי׳ דף קיג קאמרי׳ תמרי בחלווך לבי סודנא רהוט וכו׳ אמר רב פפא נאה וכו' ובספ"ק דנדה קא"ל רבא לרב פפא סודני ופירש"י שתי לשונות: (ו) בא"ד ותחלת יו"ט שני כו' בני מליאון (אותה העיר) מא"מ ונ"ב הגה"ה היא:

גליון הש"ם

מתני' ומסננין את היין בסודרין. עי"ל קילו ע"ל מוד"ה הלו מסוכליימל: תום' ד"ה תלא בו' ושל דגים מאים. עי"ל

לעזי רש"י ייני"ש. עובש. ייני"ש פוישו"ן. שפע, רוב. בריי"ש. טיפות נוזלות. רבינו חננאל כולן לאיסור, לפי שאינן בני תורה. מהא שמעינז שאפילו דברים המותרים כגון אילו וכדומה להן המסורין לעם הארץ, אין אדם רשאי להורות בספינה רחבה העשויה לעבור המים והיא של נכרי ויודע הוא שיעבירנה להן להיתר אלא יחמיר עליהן לחן לחיוו הצא יותיי עליחן לאיסור. וזה שאמר מתעטף אדם בכילה וכוסכיא ויוצא בה לרה"ר. פ" כוסכיא חוטין ומשיחות שעליה, הלכה היא, הנכרי ללד האחר: וסייר פירי. ומשמר שם פירות כרמו. ונמלא שהנכרי מעבירו במים בשבת: דקא מקשינן עלה מדרב הונא הערמה בדרבנן היא ה"ג. הך [דאמר] היוצא בטלית שאינה הערמה לאו באיסורא דאורייתא הוא . מצוייצח בהילכחה בגוז שחלה י ציצית בג׳ כנפי הטלית והניח אלא באיסורא דרבנן דא"נ עביד ממש בלא הערמה אדרבנן הוא דעבר

והלכו אחריו בסוסים להתעסק במת ולא ידענא אי מלפניה אי מלאחריה ואתו לקמיה דרבי יוחנן ואמר להו יתעסקו ביה עממין יתעסקו שואמר רבא אמת בי"ם ראשון יתעסקו

בו עממין יביום מוב שני יתעסקו בו ישראל ואפילו ביו"ם שני של ראש השנה מה שאין כן בביצה לפי שאינן בני תורה: א"ר אבין בר רב הונא אמר רב חמא בר גוריא ימתעמף אדם בכילה ובכסכסיה ויוצא לרה"ר בשבת ואינו חושש מ"ש מדרב הונא ידאמר רב הונא אמר רב יהיוצא במלית שאינה מצוייצת כהילכתה בשבת חייב חמאת ציצית לגבי מלית חשיבי ולא במלי הני לא חשיבי ובמלי אמר (6) רבה בר רב הוגא המערים אדם על המשמרת ביו"מ לתלות בה רמונים ותולה בה שמרים אמר רב אשי והוא דתלה בה רמונים מאי שנא מהא דתניא שממילין שכר במועד לצורך המועד שלא לצורך המועד אסור אחד שכר תמרים ואחר שכר שעורים אע"פ שיש להן ישן מערים ושותה מן החדש התם לא מוכחא מילתא הכא מוכחא מילתא אמרו ליה רבנן לרב אשי חזי מר האי צורבא מרבנן ורב הונא ב"ר חיון שמיה ואמרי לה רב הונא בר' חלוון שמיה ידשקל ברא דתומא ומנח בברזא דדנא ואמר לאצנועיה קמיכוינא ואזיל "ונאים במברא ועבר להך גיסא וסייר פירי ואמר אנא למינם קמיכוינא אמר להו הערמה קאמרת הערמה בדרבנן היא וצורבא

מרבנן לא אתי למיעבד לכתחילה: מתני׳ "נותנין מים ע"ג השמרים בשביל שיצולו יובכפיפה מצרית (או בסודרין יובכפיפה מצרית e יונותנין ביצה במסננת של חרדל ועושין ייונותנין אנומלין בשבת ר' יהודה אומר בשבת בכום

ביו"ם בלגין ובמועד בחבית רבי צדוק אומר הכל לפי האורחין: גמ' יאמר זעירי ינותן

יינה ושמריה ונותן לתוך המשמרת בשבת ואינו חושש תרגמה זעירי לבין הגיתות שנו: "מסננין את היין בסודרין: אמר רב שימי בר חייא יובלבד שלא יעשה גומא: יובכפיפה מצרית: אמר רב חייא בר אשי אמר רב יובלבד שלא יגביה מקרקעיתו של כלי מפח אמר ״רב פחאי ״פרונקא אפלגיה דכובא שרי אכוליה כובא אמור אמר רב פפא "לא ניהדק איניש יי ״צינייתא

בפומיה דכוזני דחביתא משום דמיחזי כמשמרת דבי רב פפא שיכרא ממנא למנא 🌣 אמר ליה רב אחא מדיפתי לרבינא האיכא ניצוצות ניצוצות לבי רב פפא לא חשיבי: ונותנין ביצה במסננת: תני יעקב קרחה לפי

אבנט, מוקי הלח"ק, ו. ווומיהא מילתא מאי מקשה ממתניתא דשכר לרב אשי, דהא במסי משקין (מ"ק יב:) אוקימנא כתנאי דאמרי׳ טוחנין קמח כתנאי דאמרי׳ טוחנין קמח והנהו מוכחן דבורר הוא: ניצוצום בי רב פפא לא חשיבי. (פ) שחנוני מטיל שכר היה כדאמרינן בבבא מליעא (דף פה:) ובפסחים (דף קינ.) הלכך אינו מקפיד לניצוצות כל כך וכשמגיע לניצוצות משליך הן ופסולתן לחוץ ותחילת שפייתן (ו) מן הפסולת ניכר דלאו בורר הוא:

צלול ומים צלולין לתוף המשברת בשבת האינו חושש אבל עבורין לא. ואם בין הגיתותה הוא, שעדיין היין תופט האינו צלול, טורד אם חבירה יינה ושפהיה צבובת האינו חושש האפילו אל יכשוך קצות הסודר למעלה וישאר כמו גומא באמצעיתו. ובקפיפה מצרית. ואמרינן משמיה דרב שלא יגביה מקרקעיתו של כלי טפח, שכן אבהלי טומאה טפח, וכל מקום שיש בו חלל טפה כאהל חשוב, ואץ נושין אהלי נראי לכתחילה בשבת. פראנקא, פי לסוי פפי הקנקן ויש בו נקבים קטנים לסנון בו היין כאשר יציקוהו בקנן, אם יהיה זה הכיסוי בחצי פי הכלי אינו מסנן, אם הוא בכל הפה של כלי הרי הוא מסנונת ורצא לתחילה של בגד שעשאו לכסוי כובא, כדאמרינן בתחילת במה טומנין ומ"ש מפרונקא דמר. ואומר עוד בע"ז פרק אין מעמידין בהמה בפונקאות, פש ליה חמרא בכובה צייריה בפרנקא, פי נשאר לו יין בכלי, קשר פי הכלי בסמרות וי"א פור אל ניהדוק צבתא בפומא דמוחי כמשמרת. פי צבתא בפומא דמוחי משמרת. פי צבתא בפומא דמוחי משמרת. פי צבתא בפומא דמוחי מור מדו מדומה לו, והוא מלשון מצאן צבתים או כרוכות. וי"א לוף של דקל וכדומה לו. ונותנין ביצה במסננת של חדדל. תני יעקב קרחה